

Sygn. akt III AUa 1938/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Gabriela Pietrzyk - Cyrbus (spr.)
Sędziowie	SSA Antonina Grymel SSA Lena Jachimowska
Protokolant	Michał Eksterowicz

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2018 r. w Katowicach

sprawy z odwołania (...) sp. z o.o. w B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

przy udziale zainteresowanych M. C. (M. C.) i Syndyka Masy Upadłości (...) (...) + H. + B. + (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w O.

o podleganie obowiązkowemu ubezpieczeniu pracowniczemu

na skutek apelacji (...) sp. z o.o. w B.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej

z dnia 30 czerwca 2017 r. sygn. akt VI U 171/17

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od (...) sp. z o.o. w B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,**

3. **zasądza od (...) sp. z o.o. w B. na rzecz Syndyka Masy Upadłości (...) (...) + H. + B. + (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w O. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/SSA A.Grymel /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA L.Jachimowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 listopada 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. stwierdził, że M. C. jako pracownik podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu od 1 listopada 2012r. do 15 marca 2014r. jako pracownik u płatnika (...) Sp. z o.o.

W uzasadnieniu organ rentowy podał, że w związku z przeprowadzonym postępowaniem wyjaśniającym ustalono, że M. C. została zgłoszona:

1. wyłącznie do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego:

- od 1 października 2012r., do 31 października 2012r. jako zleceniobiorca (...) Sp. z o.o.;

2. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego:

- w okresie od 1 listopada 2012r. do 31 marca 2013r. przez Spółkę z o.o. (...) (...) + H. + B. + V. jako pracownik;

- w okresie od 1 kwietnia 2013r. do 15 marca 2014r. jako pracownik (...) Sp. z o.o.

W dalszej części uzasadnienia organ rentowy wskazał, że jest w posiadaniu umowy porozumienia z dnia 31 października 2012r. zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o., a (...) Sp. z o.o. i (...) (...) + H. + B. + V., z której wynika, że z dniem 31 października 2012r.

(...) Sp. z o.o. przekazuje na mocy art. 23¹ kp. wszystkich pracowników do nowego pracodawcy (...) (...) + H. + B. + V..

Ponadto organ rentowy wskazał, że w trakcie czynności kontrolnych uzyskał protokół kontroli podatkowej z dnia 10 września 2014r. przeprowadzonej u płatnika składek (...) Sp. z o.o., kalkulację wynagrodzeń od lipca 2012r. do marca 2013r., dokumenty pracownicze dotyczące M. C. oraz informacje od pełnomocnika Spółki (...) M. K..

W rozważaniach prawnych organ rentowy przywołał treść przepisu art. 23¹ k.p.

i 55¹ k.c. oraz orzeczenia Sądu Okręgowego w Olsztynie dla wykazania zasadności wydanej decyzji.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła (...) Sp. z o.o., domagając się uchylecia zaskarżonej decyzji i umorzenia sprawy.

W uzasadnieniu odwołania Spółka zarzuciła naruszenie przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych Kodeksu postępowania administracyjnego, Kodeksu cywilnego oraz Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i wskazała, że podpisanie umowy porozumienia z dnia 1 czerwca 2012r. miało na celu zabezpieczenie bytu pracowników.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jej oddalenie, podnosząc argumenty, które zawarł w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej wyrokiem z dnia 30 czerwca 2017r. oddalił odwołanie, zasądając w punkcie 2 i 3 na rzecz organu rentowego oraz na rzecz syndyka masy upadłości (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej kwoty po 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji, w oparciu o akta organu rentowego, przesłuchania zainteresowanej M. C. i za stronę odwołującą się J. S. oraz akta kontroli przeprowadzonej przez Urząd Skarbowy w B. ustalił, iż w dniu 1 października 2012r. zainteresowana M. C. zawarła umowę zlecenia z (...) Sp. z o.o. na stanowisko przedstawiciela handlowego, zaś w dniu 1 listopada 2012r. zawarła z (...) (...) + H.+B.+V. umowę na okres próbny od 1 listopada 2012r. do 31 stycznia 2013r. na stanowisko przedstawiciela handlowego w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 1.600 zł brutto miesięcznie, a w dniu 1 lutego 2013r. zawarła umowę na czas określony od 1 listopada 2011r. do 31 stycznia 2014r. na stanowisko przedstawiciela handlowego w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 1.600 zł brutto miesięcznie plus premia 150 zł brutto. W dniu 28 lutego 2013r. zainteresowana, na mocy art. 23¹ k.p. przeszła z firmy (...) (...) + H.+B.+V. do (...) Sp. z o.o. W dniu 1 kwietnia 2013r. zainteresowana podpisała umowę o pracę na czas określony do dnia 31 stycznia 2014r. z (...) Sp. z o.o. na stanowisko przedstawiciela handlowego w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 1.600 zł brutto plus premia w wysokości 500 zł, a w dniu 1 lutego 2014r. podpisała kolejną umowę o pracę na czas określony do dnia 31 stycznia 2015r. na podobnych warunkach. Przez cały okres świadczenia pracy M. C. wykonywała te same obowiązki, a nadzór sprawowały te same osoby. Do rozwiązania umowy o pracę doszło na mocy porozumienia stron z dniem 15 marca 2014r.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniu 1 czerwca 2012r. we W. została zawarta pomiędzy spółką (...) Sp. z o.o., a R. Sp. z o.o. we W. umowę o świadczenie usług w zakresie produkcji i obróbki mięsa, sprzedaży towarów handlowych i usługi ich transportu. Na mocy tej umowy, spółka (...) przekazała tylko swoich pracowników, zgodnie z art. 23⁽¹⁾ k.p., firmie outsourcingowej (...) Sp. z o.o., pozostawiając sobie środki trwałe. Na mocy umowy porozumienia z dnia 31 października 2012r. pomiędzy (...) Sp. z o.o., a (...) Sp. z o.o. i (...) (...) + H.+B.+ (...) Sp. z o.o., dotychczasowy pracodawca (...) Sp. z o.o., przekazała (...) (...) wszystkich pracowników z dniem 31 października 2012r. Przez cały okres obowiązywania umów o świadczenie usług rozliczenia pomiędzy odwołującą się Spółką, a firmami (...) i (...) (...) dokonywano w następujący sposób: na koniec miesiąca następowało zatwierdzenie list obecności przez spółkę (...) Sp. z o.o., na tej podstawie naliczana była lista płac, która stanowiła podstawę do wystawienia faktury VAT.

W dniu 1 listopada 2012r. we W. została zawarta pomiędzy (...) Sp. z o.o., a (...) (...) umowa o świadczenie usług. Jej przedmiotem były usługi polegające na produkcji i obróbce mięsa, sprzedaży towarów handlowych i usługi ich transportu. (...) (...) zgłosiło zainteresowaną do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako swojego pracownika i jako pracownika tymczasowego skierowało do pracy u strony odwołującej. Pomimo zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego i składania deklaracji (...) (...), nie odprowadzało składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne oraz zdrowotne.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji wskazał, iż zakres postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza treść zaskarżonej decyzji. W tej z kolei stwierdzono, że płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych M. C. w okresie od 1 czerwca 2012r. do 30 września 2014r. jest skarżąca. Zgodnie z treścią art. 4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. t.j. z 2016r., poz. 963) płatnikiem składek dla pracowników jest pracodawca i to on realizuje obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne (art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej, finansowanych ze środków publicznych Dz. U. t.j. 2016r., poz. 1793) oraz Fundusz Pracy (art. 104 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy Dz. U. t.j.

z 2017r. poz. 1065) i w końcu składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (art. 9 ustawy z dnia 13 lipca 2006r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy Dz. U. t.j. 2016r., poz. 1256).

Sąd Okręgowy zauważył, iż spór w sprawie dotyczył objęcia ubezpieczeniami społecznymi M. C. - w myśl art. 6 ust. 1 pkt 1 art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a w istocie, czy organ rentowy może ustalać, że faktycznym pracodawcą M. C. była strona odwołująca się, tj. (...) Sp. z o.o.

Sąd ten podniósł, iż cytowane artykuły 6, 11 i 12 ustawy systemowej określają krąg podmiotowy osób podlegających poszczególnym obowiązkowym ubezpieczeniom, zaś art. 13 ustawy wymienia czasokres, w którym osoby te podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu - pracownicy podlegają ubezpieczeniu od dnia nawiązania stosunku pracy.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy stwierdził, iż definicja ustawowa pracownika w sensie ubezpieczeniowym zawiera ustawa systemowa w art. 8 ust. 1

i stosownie do tego przepisu, pracownikiem jest osoba pozostająca w stosunku pracy, istnienie stosunku pracy ocenia się zaś w kontekście wymogów określonych

w art. 22 § 1 k.p., tj. osobistego świadczenia pracy, świadczenia pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, za wynagrodzeniem. Sąd ten wskazał, że zainteresowana, podejmując pracę u odwołującej na stanowisku przedstawiciela handlowego na podstawie umowy zlecenia, faktycznie świadczyła pracę określonego rodzaju, tj. przedstawiciela handlowego, za wynagrodzeniem pod jego kierownictwem i osobiście. Odwołująca powierzyła zainteresowanej samochód służbowy do wykonywania pracy przedstawiciela handlowego, co oznacza, że spełnione są przesłanki wyżej cytowanego art. 22 § 1 k.p. Z kolei art. 23¹

§ 1 i 2 k.p. stanowi: „w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną dotychczasowych stosunków pracy

(...) za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie”.

Zdaniem Sądu I instancji kontrolowana decyzja organu rentowego odpowiada prawu. Z materiału dowodowego wynika, że umowy w sposób formalny zostały wykonane. Dokonano wyrejestrowania ubezpieczonej z ubezpieczenia społecznego przez odwołującą się Spółkę, a następnie nowy podmiot zgłosił ją do ubezpieczenia społecznego. Również wypłata wynagrodzenia za pracę była realizowana przez nowego pracodawcę, choć dopiero w momencie uzyskania płatności za usługę

od odwołującej się Spółki. Jednakże wola stron w styku z instytucją przejścia zakładu pracy i podlegania ubezpieczeniu społecznemu nie może korygować bezwzględnie

w tym zakresie obowiązujących przepisów prawa. Zatem, dokonanie czynności prawnych w sposób sprzeczny ze standardami ochrony pracownika na tle art. 23¹ k.p. należy uznać za działanie sprzeczne z prawem, o którym mowa w treści art. 58

§ 1 k.c., a tym samym nieważne. Przypisany skutek nieważności oznacza, że nie doszło do zmiany pracodawcy, a tym samym płatnika składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Sąd Okręgowy powołał się przy tym na stanowisko judykatury w zakresie wykładni art. 23¹ k.p., podnosząc, iż dla przyjęcia przejścia nie bez znaczenia może pozostawać kwestia tego, czy została przeniesiona na nowego pracodawcę własność składników majątkowych (vide: wyroki SA w Białymstoku z dnia 20 maja 2014r.,

III AUa 146/14, Lex nr 1480371 i z dnia 5 kwietnia 2016r., III AUa 1088/15,

Lex nr 2039688). O faktycznym przejściu zakładu pracy lub jego części na nowego pracodawcę decydują ustalenia, czy jednostka przejmowana zachowuje dotychczasową tożsamość, profil działania, majątek w postaci maszyn, pomieszczeń, technologii, itp. Jeśli przejście zakładu polegało w istocie tylko na przekazaniu pracowników pod

formalne „władanie” innemu podmiotowi, a w gruncie rzeczy podwładni wykonywali te same prace w tym samym miejscu, na tych samych urządzeniach pozostających w majątku ich „pierwotnego” pracodawcy, wówczas nie było to przejęcie w rozumieniu Kodeksu pracy. W konsekwencji, nie doszło do zmiany pracodawcy, a zatem nie powinno dojść np. do zmian podmiotu będącego płatnikiem składek ZUS (vide: wyroki SN z dnia 27 stycznia 2016r., I PK 21/15, z dnia 19 września 2016r., I PK 302/15 i z dnia 8 lutego 2017r., I PK 72/16).

W stanie faktycznym sprawy nie budziło wątpliwości Sądu Okręgowego, że prowadzenie działalności o charakterze prowadzonych przez spółkę (...) Sp. z o.o., tj. usługi polegające na produkcji i obróbce mięsa, sprzedaży towarów handlowych i ich usługi transportowe, nie pozwala na zapewnienie dalszego funkcjonowania jednostki z pominięciem infrastruktury mającej majątkowy charakter (samochody, hale do rozbiórki mięsa i narzędzia do wykonywania tej pracy). W takiej zaś sytuacji sam transfer zadań nie jest wystarczający do stwierdzenia zachowania tożsamości przedsiębiorstwa, będącego warunkiem przejścia zakładu pracy. Konieczne jest także przejęcie składników majątkowych służących ich wykonywaniu. Skoro (...) (...) + H. + B. + V. nie przejęło żadnych składników mienia związanych z prowadzeniem działalności spółki (...) Sp. z o.o. przy braku własnych tożsamych składników mienia, to nie można skutecznie wywodzić o uzyskaniu statusu pracodawcy przez ten podmiot.

Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., a o kosztach zastępstwa procesowego - na mocy art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku wniósł płatnik składek.

Apelujący zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie:

1. art. 325 k.p.c. poprzez niewłaściwe oznaczenie numeru zaskarżonej decyzji;
2. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez błędne ustalenia faktyczno-prawne, w szczególności nieprawidłowo wskazany w uzasadnieniu okres zatrudnienia zainteresowanej M. C.;
3. art. 321 § 1 k.p.c. poprzez zawarcie w wyroku rozstrzygnięć, które nie były objęte żądaniem strony, podnosząc, iż zaskarżona decyzja nie rozstrzygała o składkach za okres od 1 czerwca 2012r. do 30 września 2014r.;
4. art. 23¹ k. p. poprzez dokonanie błędnej jego wykładni i przyjęcie, że od dnia 1 listopada 2012r. zainteresowaną M. C. i apelującego łączyła jakakolwiek umowa cywilnoprawna, czy umowa pracę;
5. art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez nie zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w Bielsku-Białej, do sprawy VI GC 729/17 i VI GC 730/17, w przedmiocie ustalenia nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z tzw. umów-porozumień;
6. art. 22 § 1 k. p. poprzez błędną wykładnię pojęcia „stosunku pracy”;
7. art. 3 i art. 3¹ § 1 k.p. poprzez błędną interpretację pojęcia „pracodawca”.

Mając na uwadze powyższe, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

W odpowiedzi na apelację Syndyk Masy Upadłości (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o.

w upadłości likwidacyjnej wniosł o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniosł o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz od odwołującego kosztów procesu według norm przepisanych.

Rozpoznając apelację, Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja odwołującej Spółki, zmierzająca do wzruszenia zaskarżonego wyroku, nie zasługuje na uwzględnienie.

Wnioski, jakie z zebranego materiału dowodowego wyciągnął Sąd Okręgowy, są w pełni zgodne z obowiązującym stanem prawnym, a Sąd Apelacyjny je podziela. Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego zarówno trafność rozstrzygnięcia, jak i rozważania przedstawione na jego uzasadnienie.

Należy tu wskazać, iż Sąd Apelacyjny aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w postanowieniu z dnia 22 kwietnia 1997r., wydanym do sprawy II UKN 61/97, zam. OSNP 1998/3/104, zgodnie z którym, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego, sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c., spotyka się z pełną akceptacją sądu drugiej instancji, to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia.

W szczególności zasadne pozostają rozważania odnośnie interpretacji treści art. 23¹ k.p. w aspekcie standardów ochrony pracownika; Sąd zasadnie przy tym powoływał się na stanowisko judykatury w tym zakresie, akcentując, iż działanie stron opisywanych umów-porozumień należało uznać za działanie sprzeczne z prawem, o którym mowa w treści art. 58 § 1 k.c., stanowiące nadużycie posiadanej pozycji w odniesieniu do zatrudnianych pracowników.

Wzmocnieniu tej argumentacji służy przypomnienie, że spółka (...) (...) nie opłaciła w istocie wymaganych składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne zainteresowanej M. C.; ma to fundamentalne znaczenie w zakresie przyszłych uprawnień emerytalnych pracownika, wpływając w sposób bezpośredni na wysokość przyszłego świadczenia emerytalnego.

Sąd Apelacyjny nie dopatruje się przy tym błędu - mającego leżeć po stronie Sądu Okręgowego - w sposobie interpretacji zarówno treści art. 22 § 1 k.p., jak i treści art. 3 i art. 3¹ § 1 k.p. Rozważania w tym zakresie pozostają również prawidłowe, stąd nie zachodzi potrzeba ich ponownego przytaczania i interpretowania.

Z całą mocą należy podkreślić, iż żaden z pozostałych argumentów podnoszonych w apelacji nie mógł wpłynąć na podważenie treści wyroku Sądu pierwszej instancji. Błędne oznaczenie numeru decyzji, jak również nieprawidłowe wskazanie w treści uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego czasu trwania ubezpieczenia zainteresowanej nie wpływa na jego nieważność i nie może stanowić powodu usunięcia go obrotu prawnego. Nie budzi bowiem żadnej wątpliwości okoliczność, jakiej decyzji i jakiego jej zakresu dotyczy rozpoznawana sprawa. W tym wąskim zakresie można mówić co najwyżej o błędzie, który jednak nie wpływa na istotę rozstrzygnięcia. Z całą pewnością ten element stanu faktycznego, wynikający de facto z treści kontrolowanej decyzji i stanowiący fakt bezsporny między stronami, nie pozwala na sformułowanie kategorięcznego zarzutu w zakresie naruszenia przez Sąd Okręgowy treści art. 328 § 2 k.p.c.

Również zarzucanie sądowi I instancji naruszenia treści art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. jest pozbawione podstaw. Należy zwrócić uwagę, iż przepis ten ma charakter fakultatywny, pozostawiając ocenie sądu decyzję w zakresie potrzeby zawieszenia postępowania, jeżeli uzna to za konieczne dla wyjaśnienia procedowanej sprawy.

Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd Okręgowy, nie uznał za zasadne podejmowania takiego rozstrzygnięcia. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, iż przedmiotem sprawy były uprawnienia zainteresowanej M. C. w zakresie podlegania przez nią ubezpieczeniom społecznym w kontekście pracy wykonywanej na rzecz odwołującej Spółki, z wszystkimi istniejącymi elementami odnośnie jej statusu jako pracownika i statusu Spółki jako pracodawcy, o czym była mowa wyżej.

Wypada wreszcie zwrócić szczególną uwagę na stanowisko syndyka masy upadłości (...) (...) + H. + B. + (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej, prezentowane w toku całego postępowania, toczącego się zarówno na etapie drogi administracyjnej przed organem rentowym, jak i powtórzone następnie w postępowaniu sądowym, odnośnie sposobu działania Spółki na terenie kraju w odniesieniu do wielu podmiotów, wskazujące na mechanizmy jej działania, prowadzące do rzeczywistego pokrzywdzenia pracowników w sferze ich uprawnień.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do uwzględnienia apelacji, a uznając ją za bezzasadną, orzekł na podstawie treści art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 98 k.p.c. oraz w treści przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804).

/-/SSA A.Grymel /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA L.Jachimowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR